

מ ש י ר י ה א י ה א ת ר ו ן

יפוט הפּכר—נעמוד
 על אף סגפּה הפּתנקשט!
 בנים, חורגי מולדת, באנו
 ואי מצאנו: דרור ואור.
 לא תציפנו ים, — נשפּטנו,
 כי על נפשנו תעבור!
 עוד שחר יד יטה—בוערת
 תנף בעוז הסוגרים—
 ושוב תמה תשגה בדר
 מול קיא הפּער ופגרים...
 רוחות תשקוטנה, תסתימנה
 וכבר: ספינות זכר מוגנות.
 ועוד: תשוטנה. תאימנה—
 שירי הפּער—עגנות.
 וכבר: לפנים האי גמנה
 עקור סלעים, מקל, תרוש.
 כּכר תנפר כלל גמנה
 בשורת מגור: זופם מראש!

ק'עה היום! — שחקים פּאש,
 תרמש הפּהר ספוג הצער,

גם זאת ידענו: טחנעש
 סכיב הים לקראת הפּער.
 בּרקים... ורעמי שברים
 ותקע אגיה נטרפת
 ורעם—אף שורים
 בהאחו האש בּרפת.
 גם נהרף גליו, ורחוף
 בּתודה בּלתי-גמרת—
 עלי לאורף כל תחוף,
 האהבה, שפל סותרת.
 היא לנו תעבור בקיר:
 כּכר חי תחתו כל זע עם.
 ולא אחד יפול וקיר—
 כּוצף למעלה ראש גל זעם.
 ולא אחת, שכזלת הדוד
 תרף ותפיל לקשת—

א ב ל י נ ה (ספור)

נימס גיזים

אכיה לא היה עדין כה קשה; מלכר זה היתה עוד אטה כחיים.
 זה היה לפני זמן רב; היא, אחיה ואחיותיה גדלו; אמה מתה מאו.
 גם מיצייה דן מת, והוואטרים חזרו לאנגליה. הכל חולף, ועתה
 הניע גם תורה ללכת ולעזוב את הבית כמו אחרים.

את הבית! היא הקיפה את החדר בעיניה עכור וסקור את כל
 הכלים וחפצי הבית, שהיתה מנערת מהם את האבק מדי שבוע
 בשבוע, במשך שנים כה רבות, משתאה מתיכן אבק זה בא. ויתכן
 שלא תוסיף עוד לראות את כל הכלים האלה, ומעולם לא עלה על
 דעתה שתפרד מהם. ובכל זאת לא ידעה במשך כל אותן השנים את
 שמו של אותו הכומר, אשר תמונתו המצהיבה תלויה היתה על הקיר,
 מעל לעונב השבור, ליד האיקונין. הוא היה חבר בית-ספר של אביה.
 ובכל פעם שחיה אביה מצביע על תמונתו בנוכחות אורה, היה נוהג
 להוסיף כבדרך אגב:

הוא קעת במלכורן.

היא הסכימה ללכת, לעזוב את הבית. האמנם היה זה מעשה
 נכון? היא נסתה לשקול את השאלה לכל צדדיות. כאן, על כל פנים

יא ישבה ליד ההלון והסתכלה בערב המתפשט על פני הרחוב.
 ראשה היה נשען על יריעות החלון וריח הקריטון הסאובק עלה
 באפה. היתה יגעה.

מעטים היו העוברים. הדייר מהבית האחרון עבר בדרכו
 הביתה. היא הקשיבה לקול פעמיו, המקישים לאורך המרצפות
 הכבדות, ואחרי-כן בדרכו על עפרות השביל, לפני הכתים האדומים
 שנבנו לא מזמן. לפנים היה המקום הזה שדה, בו היו ערב ערב
 נוהגים לשחק עם יתר הילדים, והנה בא איש אחד מכלפסט וקנה
 את השדה; והוא הוא שהקים עליו את הכתים הללו—לא ככתיהם
 הקטנים והחומים, אלא כתי-אבן לבנים, שנגותיהם מכריקים.

ילדי הרחוב היו רגילים לשחק יחד בשדה, ילדי דוּוּן, וזאמֶר.
 דין קיג הקטן, בעל הכוּם, היא, אחיה ואחיותיה. אולם ארנסט לא
 היה משתתף במשהקיהם: לכך היה גדול מדי. לעתים קרובות היה
 אכיה מגרש אותם מן השדה כמקל הקוצים השחור שלו; אבל קיג
 חיה נוהג לעמוד על המשמר ובראותו את האב המתקרב, היה
 מזהירם בקולו. אף על פי כן נדמה לה, שדוקא אז היו באושרים.